

Arrest

nr. 189 070 van 28 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 9 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 december 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE en advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 24 oktober 2009 toe op het Belgische grondgebied en diende op 27 oktober 2009 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 januari 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 18 mei 2011 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker (RvV 18 mei 2011, nr. 61 706).

1.3. Verzoeker diende op 18 april 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 24 mei 2011 de beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 27 mei 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.6. Verzoeker diende op 3 augustus 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.7. Verzoeker diende op 12 augustus 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 24 oktober 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangaande verzoeker zijn in punt 1.6. vermelde tweede asielaanvraag. Na beroep weigerde de Raad bij arrest van 20 februari 2012 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij (RvV 20 februari 2012, nr. 75 491).

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 31 januari 2012 de beslissing waarbij de in punt 1.7. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 6 maart 2012 een tweede beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Naar aanleiding van zijn beroep tegen deze beslissing werd door de Raad bij arrest van 16 oktober 2012 de afstand van het geding vastgesteld (RvV 16 oktober 2012, nr. 89 799).

1.11. Verzoeker diende op 23 januari 2012 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.12. Verzoeker diende op 29 maart 2012 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 12 september 2012 de beslissing waarbij de in punt 1.11. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 januari 2013 de beslissing waarbij de in punt 1.12. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het beroep van verzoeker tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest van 16 januari 2015 (RvV 16 januari 2015, nr. 136 471).

1.15. Verzoeker diende op 18 maart 2014 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 14 augustus 2014 de beslissing waarbij de in punt 1.15. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Tevens werd de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) getroffen.

1.17. Verzoeker diende op 16 maart 2016 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.18. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 6 december 2016 de beslissing waarbij de in punt 1.17. vermelde

aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op een niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.03.2016 werd ingediend door:

M.(…) L.(…), P.(…) (…)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

geboren te (…) op (…)

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 27.10.2009 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 18.05.2011 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 03.08.2011 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Ook deze asielprocedure werd afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dit op 20.02.2012. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.03.2012, hem betekend op 09.03.2012, en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de asielprocedures - namelijk iets minder dan 1 jaar en 7 maanden voor de eerste asielprocedure en iets minder dan 7 maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beweert dat hij geen enkel contact meer heeft met zijn land van herkomst en dat hij niet meer op zijn familie kan rekenen indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Betrokkene verklaarde tijdens zijn asielprocedure(s) dat zijn ouders en broers in Congo verbleven. Betrokkene toont niet aan dat deze familieleden niet langer in Congo zouden verblijven, noch dat hij niet voor korte tijd bij zijn familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. De blote bewering dat hij niet meer op zijn familie kan rekenen indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid. Om zijn beweringen te staven is het aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest 135.236 van 22.09.2004).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene tot op heden nog geen enkele keer in contact is gekomen met de politie, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

*De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert oktober 2009 in België, heeft Nederlandse taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie gevolgd, behaalde een attest van inburgering en heeft een ganse periode gewerkt toen dit mogelijk was voor hem) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)”*

1.19. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 6 december 2016 tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, voert verzoeker in een eerste middelonderdeel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker stelt in zijn eerste middelonderdeel het volgende:

“(...

Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft geen contact meer met zijn land van zijn herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Al zijn dichte vrienden en kennissen bevinden zich immers in België. Indien verzoeker verplicht zouden worden naar Congo terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat hij gescheiden zal worden van zijn vrienden en kennissen.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)

Verzoeker wenst dan ook artikel 8 EVRM in de ruimste mogelijke zin in te roepen als buitengewone omstandigheid. De Raad van State heeft bevestigd dat de toepassing van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens een buitengewone omstandigheid kan uitmaken (R.v.St. 12.10.2001, nr. 99.769)

Art. 8.1. EVRM bepaalt: Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en correspondentie.

In het kader van de procedure op grond van art. 9 bis VW, wordt dit artikel gewoonlijk toegepast met oog op de bescherming van het familie- en gezinsleven.

Immers staat de bescherming van het familie- en gezinsleven naast de ruimere notie van het privé-leven.

VANDE LANOTTE stelt dat één van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is. (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, *Overzicht Publiekrecht, Die Keure* 2001, nr. 640 en 649). Hij specificeert als volgt: Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Bijgevolg heeft elke persoon het recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel.

Het is niet aan de Belgische administratie om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu privé-leven expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Verzoeker kan zich dan ook in elk geval beroepen op artikel 8 EVRM.

Immers hij verblijft al meer dan 5jaar !!!! ononderbroken op het Belgische grondgebied; Elke sociale band in zijn land van herkomst is definitief doorgeknipt met dit lange verblijf. Men vergeet niet dat verzoeker zijn land van herkomst dienden te ontvluchten. In België heeft verzoeker duurzame vriendschapsbanden opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.

Hoewel de staatssecretaris mensen met een illegaal verblijfsstatuut niet wenst te belonen, mag verzoeker louter omwille van zijn illegale verblijf niet het recht ontzegd worden om zijn sociale banden verder uit te bouwen en te bestendigen, nu dit recht gewaarborgd is door artikel 8 EVRM.

(...)"

In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en de "(...) beginselen van goed bestuur (...)". Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"(...)

Hoewel geen enkel recht kan ontstaan uit het verstrijken van een redelijke termijn, moet er toch rekening gehouden worden met de mogelijkheid dat de lange duur van de procedure aangaande art. 9 bis Vreemdelingenwet in combinatie met de verblijfsomstandigheden een aantasting kan vormen van het recht op een menswaardig leven (in de zin van art. 3 EVRM). Verweerder voert geen enkele verklaring of verschoning aan voor de vertraging in de behandeling van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf krachtens art. 9 bis Vreemdelingenwet. De houding van verweerder bij de behandeling van de aanvraag van verzoeker is dus op zijn minst onvoldoende diligent. De aanvraag werd een jaar geleden ingediend. Dergelijke lange behandelingsduur getuigt van geen goed bestuur en plaatst de verzoeker in een toestand van onzekerheid.

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien hij teruggewezen zouden worden naar Congo, zal dit een zodanige psychologische ontreddeuring teweegbrengen bij hem. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is."

In een derde middelonderdeel voert verzoeker tenslotte de schending aan van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het vertrouwensbeginsel. Verzoeker verwoordt dit middelonderdeel als volgt:

"(...)

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

In casu is er niet langer sprake van een duidelijk kader. De Dienst Vreemdelingenzaken laat in deze na determinerende motieven te geven waarom de aanvraag niet voldoet. De door de dienst Vreemdelingenzaken weerhouden verklaring is kennelijk onredelijk en komt neer op pure willekeur. Op basis van de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dient besloten te worden dat in de toekomst niemand nog aanspraak kan maken op een verblijfsstatuut ingevolge toepassing van art. 9 bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis Vw bevat geen inhoudelijke criteria voor het toekennen van een verblijfsmachtiging. Dat is een discretionaire bevoegdheid van de minister en de De Dienst Vreemdelingenzaken. Deze hebben echter openlijk verklaard dat zij de criteria van de instructie van 19 juli 2009 toepassen.

De instructie van 19 juli 2009 is op zichzelf geen bindende rechtsnorm. Formeel werd ze vernietigd door de Raad van State (RvS nr. 198.769 van 9 december 2009). De staatssecretaris en de DVZ hebben publiek meegedeeld (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) dat zij de criteria van deze instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid.

Verzoeker is de mening toegedaan dat zijn aanvraag voldoet aan de criteria van de instructie. De verwerende partij schendt dan ook het vertrouwensbeginsel. Verzoeker mocht erop vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekend maakt ook in hun individuele geval worden toegepast. Dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid. Verzoeker mocht verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook de 9bis aanvraag zelf.

Verzoeker haalde de volgende argumenten aan om zich te beroepen op de buitengewone omstandigheden:

(...)

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. In tegenstelling tot wat verwerende partij betoogt in haar nota, betekent het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn, hetgeen in casu niet het geval is.

(...)"

3.2. Het tweede middelonderdeel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van de "(...) beginselen van goed bestuur (...)". Onder 'middel' dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: "(...) de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (...)". (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat in het tweede middelonderdeel na om uiteen te zetten welke beginselen van behoorlijk bestuur dan wel geschonden zouden zijn. Het derde middelonderdeel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 9 van de vreemdelingenwet aangezien hij dit wetsartikel enkel citeert, maar niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing dit wetsartikel zou schenden.

3.3. Voor het overige worden de 3 door verzoeker aangevoerde middelonderdelen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.4. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedraglijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.6. Bij de beoordeling van de motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet, en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, en enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze

verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.8. Blijkens de gegevens van het administratief dossier voerde verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 16 maart 2016 (zie punt 1.17.) het volgende aan wat de buitengewone omstandigheden betreft:

“(…)

In principe moet iedere aanvraag voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, ingediend worden bij een Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van de verblijfplaats of de plaats van oponthoud van de vreemdeling (artikel 9, tweede lid, van de wet).

Op deze regel bestaan er drie uitzonderingen, waarbij de aanvraag in België zelf kan worden ingediend:

1. Wanneer een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit toelaat om de aanvraag in België in te dienen (artikel 9, tweede lid).

2. In buitengewone omstandigheden.

3. Om medische redenen.

Verzoeker is wegens buitengewone omstandigheden niet in de mogelijkheid om een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen bij een Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van haar verblijfplaats of de plaats van haar oponthoud.

Verzoeker kan België niet verlaten aangezien er een risico bestaat dat hij het slachtoffer zouden worden van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Verzoeker verblijft reeds 5 jaar in België. Hij kan immers niet meer op zijn familie rekenen indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr.Jeun. 1992, afl. 177,58 ; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)

De taak om ervoor te zorgen dat België zijn verplichtingen voortvloeiende uit artikel 3 EVRM nakomt, rust hier dus in eerste instantie op DVZ en deze onmogelijkheid van terugkeer kan een grond vormen om een verblijfsmachtiging aan te vragen op grond van artikel 9 bis Vw.

Tevens wijst verzoeker op een schending van art. 8 EVRM. Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheidscriterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonst dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker meent dan ook dat er - in casu - buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het indienen van de aanvraag via de gewone procedure in het land van herkomst of in het land van de verblijfplaats of de plaats van oponthoud van de vreemdeling onmogelijk maken.

(…)”

3.9. De stelling van verzoeker uit zijn derde middelonderdeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou hebben nagelaten om de determinerende motieven te geven waarom zijn aanvraag *“(…) niet voldoet (…)*”, kan niet worden bijgetreden. In de bestreden beslissing wordt immers uitgebreid ingegaan op de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde verblijfsduur en de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en wordt uiteengezet waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verzoeker meent dat er *“(…) In casu (…) niet langer sprake [is] van een duidelijk kader (…)*”, dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, deze neerkomt op pure willekeur en dat *“(…) op basis van de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken*

dient besloten te worden dat in de toekomst niemand nog aanspraak kan maken op een verblijfsstatuut ingevolge toepassing van art. 9 bis Vreemdelingenwet (...)", maar verzuimt deze blote beweringen verder uit te werken en concreet aan te duiden op grond waarvan hij insinueert dat er sprake zou zijn van willekeur.

3.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.11. Verzoeker voert in zijn eerste middelonderdeel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, waarbij hij een theoretisch betoog houdt en stelt dat de verplichting tot een terugkeer naar zijn land van een herkomst een schending uitmaakt van deze verdragsbepaling en dat hij geen contact meer heeft met zijn land van herkomst en zou gescheiden worden van zijn vrienden en kennissen.

3.12. De Raad stelt vast dat verzoekers middel in wezen neerkomt op het herhalen van de ingeroepen buitengewone omstandigheden. Het herkauwen van de elementen die in de aanvraag werden ingeroepen volstaat uiteraard niet om een inmenging in het recht op privé- en/of gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken en volstaat evenmin om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing te weerleggen: "(...) Betrokkene beweert dat hij geen enkel contact meer heeft met zijn land van herkomst en dat hij niet meer op zijn familie kan rekenen indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Betrokkene verklaarde tijdens zijn asielprocedure(s) dat zijn ouders en broers in Congo verbleven. Betrokkene toont niet aan dat deze familieleden niet langer in Congo zouden verblijven, noch dat hij niet voor korte tijd bij zijn familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. De blote bewering dat hij niet meer op zijn familie kan rekenen indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid. Om zijn beweringen te staven is het aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. (...)". In zoverre verzoeker stelt dat artikel 8 van het EVRM in sommige gevallen ook sociale banden beschermt, kan hij gedeeltelijk worden bijgetreden. Verzoeker werkt echter zijn beweerde ontwikkelde duurzame vriendschapsbanden niet uit, waardoor hij er niet in slaagt aan te tonen dat zijn sociale bindingen wel degelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen. Daarnaast wijst de Raad erop dat niet uit het oog mag worden verloren dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat aan verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt of dat hij gedwongen wordt het land te verlaten. De bestreden beslissing betreft enkel de niet-ontvankelijkheid van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf en houdt geen verwijderingsmaatregel in.

3.13. In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Volgens verzoeker zal hij bij terugkeer naar het land van herkomst het slachtoffer worden van een onmenselijke of vernederende behandeling, in strijd met deze verdragsbepaling wegens "(...) psychologische ontreddeering (...)".

3.14. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Vooreerst wijst de Raad er nogmaals op (zie *supra* punt 3.10.) dat de huidige bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten behelst. Verder dient men, wanneer men een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, een begin van bewijs te leveren en zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor 'psychologische ontreddeering', zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet "concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen" (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verder dient de gevreesde behandeling een minimum niveau van hardheid te bereiken vooraleer deze valt onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). Een loutere eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich

niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.15. Waar verzoeker in zijn tweede middelonderdeel de schending van het beginsel van de redelijke termijn lijkt aan te voeren door te stellen dat de lange duur van de procedure “(...) *een aantasting kan vormen van het recht op een menswaardig leven* (...)” en door de gemachtigde van de staatssecretaris te verwijten geen enkele verklaring te geven voor het feit dat het zolang geduurd heeft vooraleer er een beslissing werd genomen inzake zijn aanvraag, wijst de Raad er op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet nergens een behandelingsduur voorschrijft of dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou moeten motiveren over de termijn waarin er een beslissing zal worden genomen. Zelfs indien zou worden aangenomen dat de redelijke termijn om een beslissing te nemen overschreden werd, zou moeten worden vastgesteld dat de verzoeker zonder belang erbij is om de overschrijding van de redelijke termijn als annulatiemiddel aan te voeren. Een nieuwe uitspraak over verzoekers aanvraag zal noodzakelijkerwijs van een nog latere datum zijn (RvS 20 augustus 2009, nr. 195.583). Bovendien blijkt *in casu* dat er tussen het indienen van de aanvraag op 16 maart 2016 (zie punt 1.17.) en het nemen van de beslissing op 6 december 2016 negen maanden verstreken zijn, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een “(...) *lange behandelingsduur* (...)”, zoals verzoeker beweert.

3.16. Waar verzoeker in zijn derde middelonderdeel de instructie van 19 juli 2009 aanhaalt en stelt dat zijn aanvraag aan deze instructie voldoet, wijst de Raad erop dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State bij arrest met nummer 198.769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en verzoeker er zich niet langer op kan beroepen, zoals ook in de bestreden beslissing wordt aangegeven. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042). Ook de Raad vermag niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). De Raad van State heeft in een later arrest uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt “*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*” (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het feit dat staatssecretaris De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog zouden gelden, doet hieraan geen afbreuk. De verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Het loutere gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam - of de bewering dat zij dat nog steeds zou doen - waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009, impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het vertrouwensbeginsel laat het bestuur niet toe om dit beginsel *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, ‘*Beginnels van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen*’, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33). Er is dan ook geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het vertrouwensbeginsel.

3.17. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde rechtmatige verwachtingen in zijn hoofd niet zouden zijn gehonoreerd. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het vertrouwensbeginsel.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN